

[Ib Christensen.]

regeringen gjort sig nogen forestillinger om det, eller vil man komme med noget, der kun kan blive et defensorat for den officielle politik?

Jeg spurgte videre ministeren, om han vil bekræfte, at det udenrigspolitiske samarbejde vil indgå som en naturlig integreret del af den europæiske union, og det har ministeren ikke svaret på. Jeg vil gerne have et svar, for det må jo da være en af de ting, vi burde kunne opklare i denne folketingsdebat, hvordan EF-partierne i virkeligheden ser på den europæiske politiske union. Det turde være på tide, at man fremkommer med en målsætning, ikke mindst under hensyntagen til, at embedsmænd nu er sat i fuldt sving med hensyn til at udarbejde forslag til en europæisk union, og hvad der skal puttes i den. Man må vel have nogen idé om, hvilke des-siner man vil give embedsmændene.

Jeg spurgte videre ministeren, om man overvejer indrømmelser til den amerikanske eksport, ikke mindst på landbrugsområdet, men fik heller ikke dér noget svar.

Derimod svarede ministeren på spørgsmålet om eurogruppen, og hr. Arne Christiansen ironiserede over, at jeg ikke kendte noget til den. Jeg kan oplyse, at det heller ikke så vidt mig bekendt gælder de nyvalgte medlemmer af forsvarsudvalget; dem har man heller ikke følt sig foranlediget til overhovedet at orientere om, hvad eurogruppen er, hvad European Defense Improvement Programme er for noget, og det fik jeg heller ikke noget som helst svar på fra ministerens side. Jeg ønsker det heller ikke nu på dette sene tidspunkt, men det kunne jo være en idé, at man leverede et notat til medlemmerne af udenrigspolitisk nævn, udenrigsudvalget og forsvarsudvalget.

Endnu et spørgsmål svarede ministeren overhovedet ikke på. Det var spørgsmålet, om man skulle i FN's regie fra dansk side tage initiativ til oprettelse af et internationalt jordreforminstitut i erkendelse af, at svælget mellem de rige og de fattige lande blandt mange andre årsager i væsentlig grad har en utrolig asocial jordfordeling i størsteparten af de fattige lande. Heller ikke det svarede ministeren på. Jeg vil i og for sig godt have en udtalelse om den umiddelbare vurdering eller i hvert fald en senere tilkendegivelse derom.

Så er der spørgsmålet om England, og dér stillede jeg spørgsmål både til den radikale ordfører og til hr. K. B. Andersen. Hr. K. B. Andersen affærdiger spørgsmålet som teoretisk, og hr. Stinus siger, at det er hypotetisk. Må jeg have lov at citere, hvad den nyvalgte britiske handelsminister Peter Shore siger til Notat, lige efter at han er tiltrådt som minister. „Under alle omstændigheder“, spørger der, „skal resultatet lægges ud til folkeafstemning?“ Så siger minister Shore: „Ja, folkets afgørelse ligger fast.“

Så siges der: „De fleste kommentatorer herhjemme synes at betvivle og overse denne kendsgerning“, hvortil Peter Shore, handelsminister og med en indflydelsesrig post i EF-forhandlinger, svarer: „Jeg skal selvfølgelig ikke tage stilling til danske kommentatorer, men der er åbenbart behov for at fastslå, at løftet om, at folket skal træffe afgørelse om EF, er et af de vægtigste og mest centrale løfter, Labour har givet.“

Nøjagtigt på samme linje udtaler minister Callaghan sig, og det var ham, man var så uendelig glad for at citere, fordi han har leveret nogle udtalelser, der kunne fortolkes.

Jeg deler slet ikke hr. Stinus' vurdering. Jeg mener netop, at det, at det britiske arbejderparti måske danner en smal regering, dog ikke betyder, at det ikke har flertal i underhuset, hvad det har, i EF-anliggender sammen med unionister og nationalister, og at det, at man er en smal regering, jo netop i erkendelse af at man i Storbritannien ikke er vant til at have småle regeringer eller mindretalsregeringer, netop utvivlsomt vil bevirke et ret snarligt parlamentsvalg, og dér er det stensikkert, at kører Labour en stærk anti-EF-linje, vil man sejre. Og det vil også betyde yderligere forpligtelser til en anti-EF-politik, ud over at afgørelsen skal genforhandles, skal foregå fundamentalt, som nu udenrigsministeren her i anden omgang måtte indrømme, og ud over at resultatet skal prøves ved en folkeafstemning. Og man må jo ikke glemme, at op mod 70 pct. af briterne er modstandere af EF. Det er det, der gør, at dette spørgsmål aldeles ikke er hypotetisk eller teoretisk, men at det er så langt fremme, at det er på tide, at EF-partierne må tage stilling.

Jeg forstår af de stiltiende svar og af de manglende svar, at man har taget den stilling, at det forbehold, den forudsætning, man